

ORAVECZ PÉTER

Magyarul Granadában

Van úgy, hogy az ember mindenben csalódik. Csalódik a szerelemben, csalódik körülményeiben, csalódik hazájában, a mindennapokban, melyek a politika fullasztó szmogfelhőiben lassanként ellehetetlenülnek – s mindennek tetejébe csalódik álmaiban is, hisz nincs miért Gauguin után menni egy eltűnőfélben levő világ morzsányi szigetére, ha óceánmélyi atomrobbantások háborítják a „visszafejlődni” vágyó vándor nyugalmát. Cél-szerű ilyenkor összespórolni egy repülőjegyre valót, s Granadáig meg sem állni. Akit egyszer e mesés városba vet a sors, egészben már nem tér haza: fél lelke örökre ottmarad, kísértő árnyként bolyong hajnalig.

Most épp egy arab ékszeráros boltja előtt állok. A kirakat üvegén már esti fényben dereng az óváros: meredek lejtők, bármerre nézek, kanyargó utcácskák, sejtelmes sziklakertek; egy cigányasszony hasispipára gyújt, majd egy dalra – csukott szemmel hallgatják a házak, egymásnak döntik homlokuk; milyen szerencse, a szerelmes kamaszok csak átlépnek a szemközti teraszra, s boldogságuknak már semmi sem szabhat gátat. Hanem a vár alatti völgyben ma szokatlanul nagy a csönd, noha a teraszhelyiségek, mint mindig, tömve turistákkal. Egy forrás nélküli, túlvilági hang visszhangzik az Albayzin és az Alhambra között. Fülelek, forgatom a fejem, mint a többi álmélkodó ember, egyik szemöldököm gyanakvó, a másik kérdőjellé görbül.

Egy magyar író, akit Pedrónak hívnak. Péter, Peti szóba sem jöhetnek. Aki nem tudja, hogy spanyolul csodálkoztam a világra, könnyen hiheti, sznobizmusból választottam művésznevet magamnak, holott szó sincs erről. Mostohaanyám a magyar nyelv, de a legszeretreméltóbb nő, akit valaha ismertem. És nem lennék fogadott fia, ha nem Weöres Sándor, Csukás István, Lázár Ervin vagy Kormos István visznek Hozzá vendégségbe

még óvodás koromban. Immár az Ő szemével látom a világot, s az Ő fülével hallgatózom az arab árus kirakata előtt is. S ezért nem vagyok jó „csalódott vándornak”: fél földrésznyre a kilátástalan depressziótól kis hazámmal dicsekszem; flamencót tanulni jöttem, s a spanyol bor magyar népdalokat csal ki belőlem.

Máig nem tudom: szerencsémnek vagy páratlan megérzéseimnek köszönhetem, hogy fél óra céltalan-nak tűnő séta után a várfal tövében rábukkanok a furcsa hang forrására. Aprócska jószág költözött egy hajszálrepedésbe, s ha nem látnám, miként rezegteti érdes szárnyacskáit, eszembe sem jutna, hogy ő bűvölte meg a várost. Mikor letérdelek hozzá, szégyellősen elhallgat, egyik csápjá gyanakvó, a másik kérdőjellé görbül. Kéreti, kéreti magát, végül kinyújtott mutatóujjamra mászik. Kis tücsök – így szólok, míg az utcai zsivalygás újra betölti ezerágú medrét –, ha már így magunkra találtunk, kérlek, vigyázzunk egymásra. Bárhová sodorjon a csalódás hirtelen szele, gondolj rám, kis tücsök, ciripelj helyettem is. Mindnyájunk helyett. ■

